

خالق «نی‌نوا» نشان «شوالیه» فرانسه را نپذیرفت

حسین علیزاده آهنگساز نام‌آشنای ایرانی با انتشار نامه‌ای سرگشاده انصراف خود را از دریافت نشان شوالیه از دولت فرانسه اعلام کرد و گفت: به احترام مردم هنرپرور و هنردوست ایران، به نام «حسین علیزاده» قناعت کرده و تا آخر عمر به آن پیشوند یا پسوندی نخواهد افزود.



حسین علیزاده آهنگساز نام‌آشنای ایرانی با انتشار نامه‌ای سرگشاده انصراف خود را از دریافت نشان شوالیه از دولت فرانسه اعلام کرد و گفت: به احترام مردم هنرپرور و هنردوست ایران، به نام «حسین علیزاده» قناعت کرده و تا آخر عمر به آن پیشوند یا پسوندی نخواهد افزود.

به گزارش خبرگزاری بین‌المللی قرآن (ایکنا)، در متن نامه سرگشاده حسین علیزاده درباره اهدای نشان شوالیه از سوی دولت فرانسه آمده است:

به نام آن‌که هنر را آفرید. شاید نوشتن این نامه، دشوارترین و زیباترین لحظه عمرم را رقم می‌زند. از روزهایی دور، از کوچه پس کوچه‌های خیابان خیام تا دبستان حافظ. از خیابان خواجه نظام‌الملک تا هنرستان موسیقی. از خیابان درختی تا مسیر دانشگاه تهران، از مسیری تا مسیری سیر شد... از صدها کوچه و شهر و دیار گذشتم، اما به شوق هفت شهر عشق در خم کوچه‌ای به انتظار ماندم و می‌مانم. چه با شکوه است یاد مادرم و یاد پدرم که برایم خودآموز عشق‌اند، و چه باشکوه است ستایش آموزگاران که واژه مقدس هنر را در من دمیدند. سال‌هاست به پاس حق‌شناسی‌شان دل می‌نوازم و چه بزرگ مردمی که دل می‌دهند، می‌سازند و می‌پروانند هنرمندشان را. هنر فراتر از هر مرزی حکایتی است آشنا برای هر انسان. پیام‌آور عشق، صلح، دوستی، برادری و برابری. نقشی است تا ابد برای هر دلی که می‌تپد در دیار من و دیاری دیگر. هنرمند در دیار خود ساخته می‌شود تا بیرواند جهانی را.

موسیقی کهن ایران، طنین تاریخ مردمی است باشکوه. عشق، شجاعت و ایثار از تک تک نغمه‌هایش جاری است و افتخار واژه‌ای است که مردم به هنرمند هدیه می‌دهند؛ همان‌طور که ما به هنرمندان بزرگ خود و جهان افتخار می‌کنیم، مردم هنردوست جهان نیز به بزرگان ما افتخار می‌کنند. مرا مردم هنردوست و هموطنان عزیز و بزرگم بارها به اوج افتخار رسانده‌اند. افتخاری که در بلندای وجود و در دستان گرمشان بود و حالا...

نغمه عشق و محبت و سپاس از دیاری دیگر با عنوان و معنی خاص. نه در ستایش من، بلکه در ستایش هنر و هنرمند و چه زیباست نام ایران بر بال هنر، در پرواز از دیاری به دیاری و از مردمی به مردمی. اگر سیاهی جنگ و کینه و نابرابری در دنیای قدرت حاکم است، نغمه‌های عشق در دل مردم جهان فراتر و با قدرتی جاودانه نیز حاکم است. اگر سفیر سیاسی و فرهنگی کشور فرانسه، هدیه ملت با فرهنگ فرانسه را به سینه هنرمندان بزرگ ما نصب می‌کند، آن را ارج می‌نهیم و ما نیز ستایش می‌کنیم ستارگان پر افتخار تاریخ خود را.

شاید اگر در دیار ما توجه و درک از هنر والای موسیقی همان‌طور که نزد مردم است، نزد مسئولان که باید خدمتگزاران تاریخ و فرهنگ و هنر باشند می‌بود، یک هدیه و عنوان غیر خودی این همه انعکاس نداشت. وقتی در فضای هنری نور کافی نباشد، چراغی کوچک خورشید می‌شود. اما من ضمن قدردانی از مسئولین کشور و سفارت فرانسه، به احترام مردم هنرپرور و هنردوست ایران، به نام حسین علیزاده قناعت کرده، تا آخر عمر به آن پیشوند یا پسوندی نخواهم افزود. در آخر ضمن تبریک به تمام بزرگان ایران و جهان که نشان با ارزش شوالیه را دریافت کرده‌اند، خود را بی‌نیاز از دریافت هر نشانی دانسته، همچنان اندر خم کوی دوست و به شوق عشق تا آخر عمر خواهم ایستاد. با سپاس از تمام مردم هنردوست ایران و جهان. یادآور می‌شود، بارزترین اثر موسیقی حسین علیزاده، قطعه شورانگیز «نی‌نوا» است هر چند که وی ساخت موسیقی آثار ماندگاری همچون مجموعه‌های تلویزیونی «زیر تیغ» و «در چشم باد» را نیز در کارنامه حرفه‌ای خود دارد.